

Söguklúbbur

krakkabok.is

Júlí 2023

Efnisyfirlit

Efnisyfirlit.....	2
Týndi hvolpurinn.....	4
Tónlistar Skógurinn.....	14
Robbi og málverkið.....	24

Hljóðbók

[Týndi hvolpurinn](#)
[Tónlistar Skógurinn](#)
[Robbi og málverkið](#)

Teiknisamkeppni

Teiknaðu fallega mynd, gaman væri ef myndin væri með tengingu í eina af sögum mánaðarins en það er alveg frjálst val. .

Senda þarf myndina fyrir 25. maí á netfangið info@krakkabok.is Við veljum síðan eina mynd og hún verður birt í næstu útgáfu.

Í vinning er boðsmíði fyrir tvo í bíó.

Týndi hvolpurinn

Í notalegu sumarhúsi í sveitinni, innan um stór tré og litrík blóm, bjó ástrík fjölskylda. Heimilið þeirra var fullt af hlátri, gleði og fjörugum hvolpi. Litli hvolpurinn, með mjúka feldinn og björtu augun, veitti öllum í kringum sig endalaus gleði og hamingju.

Hver dagur var sem ævintýri í fjörugum heimi hvolpsins. Hann elti fiðrildi, lék sér í háu grasi og hreyfði skottið af spenningi.

Í þessu friðsæla sumarhúsi átti hvolpurinn allt sem hann þurfti. Hann var með rúm til að kúra í á kvöldin, skál fulla

af ljúffengu góðgæti og góða fjölskyldu. Lífið var sönn hamingja og hvolpurinn dansaði af gleði.

En einn bjartan og sólríkan morgun þegar fuglarnir sungu sína gleði tóna, leiddi forvitni hvolpsins hann á óvænta braut. Hvolpurinn var með skottið og eyrun glaðvakandi af spenningi og lagði hann af stað í ævintýri sem átti eftir að breyta lífi hans.

Hvolpurinn hljóp í gegnum garðhliðið, loppur hans snertu mjúka jörðina. Ilmur af villtum blómum fyllti loftið.

Án þess að hvolpurinn vissi af bar saklaus forvitni hans hann lengra og

lengra frá öryggi fjölskyldunnar.
Hvolpurinn fann fyrir hamingju og
frelsistilfinningu. Hann hljóp um engi, elti
skugga sinn og heilsaði hverjum sem
hann fór framhjá með vingjarnlegu gelti.

Þegar sólin málaði himininn með
rauðum lit, fann hvolpurinn hvernig hann
fór dýpra inn í sveitina með nefið í
fararbroddi. Hann var ómeðvitaður um
vegalegdina sem hann hafði farið.

Á því augnabliki leið honum vel en hann
vissi ekki hvaða áskoranir voru
framundan. Hann var alveg áhyggjulaus,
sem lifði í núinu, faðmaði heiminn með
opnum loppum og hjarta fullt af
hamingju.

Ekki vissi hvolpurinn að sakleysislegt ferðalag hans myndi brátt taka hann í merkilegt ferðalag, full af óvæntum upp á komum, lærdómi og þrá til að komast aftur heim.

Þegar hvolpurinn fór dýpra inn í sveitina rakst hann á lítinn læk sem glitraði undir geislum sólarinnar. Forvitni kviknaði í hvolpinum og með varkáru stökki fór hann yfir á hina hliðina.

Hinum megin við lækinn uppgötvaði hvolpurinn engi með vængjablaki og ljúfu suði skordýra. Hann kom auga á litríkt fiðrildi sem dansaði í loftinu. Hann elti fiðrildið í nokkra stund.

Þegar hvolpurinn fór glaður í gegnum villiblómin tók hann eftir að gömul uglan sat hátt uppi í tré. Uglan kallaði á hvolpinn og sagði honum að koma. Forvitnin braust út innra með hvolpinum og hann nálgast ugluna með varkárum skrefum.

„Halló, litli,“ sagði uglan með róandi röddu. "Hvað ert þú að gera hér?"

Hvolpurinn vaggði skottinu, deildi ævintýrum sínum og sagði honum að hann vildi komast aftur heim. Uglan hlustaði af athygli.

"Óttastu ekki kæri hvolpur, hér eru góðar sálir sem leiða þig aftur heim."
Sagði uglan.

Með léttum vængjum kynnti uglan hvolpinn fyrir vinalegri kanínu fjölskyldu sem bjó í notalegri holu. Kanínurnar, þekktar fyrir næm skilningarvit sín, lofuðu að hjálpa hvolpinum að finna leið aftur heim.

Kanínurnar vísuðu hvolpinum á nýjan slóða sem fór yfir hæðir og hóla, yfir stóra læki og í gegnum kjarr og skóga. Hvert skref leiddi til allskonar áskorana en hvolpurinn hélt áfram.

Í ferðinni rakst hvolpurinn á dýr af öllum stærðum og gerðum. Hjálpsamur íkorni sýndi hvolpinum hvernig hann kæmist í gegnum völundarhús af háum trjám á meðan fjörugur refur kenndi honum að koma sér í gegnum runna. Þessir nýfundnu vinir kenndu hvolpinum dýrmæta lexíu um aðlögunarhæfni.

Þegar dagarnir breyttust í vikur urðu tengsl hvolpsins við nýja vini sína sterkari. Saman deildu þau sögum, eltu flugur og fiðrildi á stjörnubjörtum næturhimninum og skemmtu sér í félagsskapnum.

Í gegnum erfiðar áskoranir lærði hvolpurinn mikilvægi þess að eiga góða

vini. Hann uppgötvaði að góðir vinir eru gulls í gildi.

Með ákveðni og hjálp vina sinna, hélt hvolpurinn áfram að finna leið sína aftur heim, knúinn áfram af voninni um gleðilega endurfundi.

Eftir langt ævintýri um sveitina fann hvolpurinn kunnuglega lykt. Hann þekkti ilminn sem vindurinn bar með sér og kennileiti sem gáfu til kynna að hann nálgaðist heimilið sitt.

Með spennu herti hvolpurinn hraðann. Hann hljóp eins hratt og hann gat yfir akra og hæðir, eins og ósýnilegt afl væri að draga hann áfram. Minningarnar um

ástríka og hlýja fjölskyldu ýttu undir hvert fótspor hvolpsins.

Þegar hvolpurinn nálgast heimili sitt barst honum dauft en kunnuglegt hljóð til eyrna. Gleðióp ómuðu um loftið, blönduð hlátri og hrópum. Hann vaggaði rófunni ákaft og gat ekki haldið aftur af hamingjunni.

Að lokum hljóp hvolpurinn í gegnum garðhliðið og inn í faðm fjölskyldu sinnar. Gleðitár spruttu úr augum þeirra þegar þau föðmuðu hvolpinn að sér.

"Ó, elsku litli hvolpurinn okkar, þú ert kominn aftur!" hrópuðu þau.

Á þeirri gleðistundu, skildi hvolpurinn hve mikið fjölskyldann hafði saknað hans. Hann hafði farið víða og kynnst góðum vinum á leiðinni. En það var í hlýjum faðmi fjölskyldunnar sem honum leið best.

Dagarnir sem á eftir fylgdu voru uppfullir af hlátri, ást og kærleik. Hvolpurinn lék sér við systkinin sín, eltandi skottið á sjálfum sér og hlaupandi í garðinum.

Hann hafði uppgötvað sanna merkingu heimilisins - stað þar sem ástin bjó, þar sem minningar urðu til og þar sem honum leið best.

Tónlistar Skógurinn

Á túni einu langt upp í sveit í jaðri dularfulls skógar, safnaðist hópur af kraftmiklum og fjörugum dýrum. Þar á meðal var forvitinn refur að nafni Felix, góðhjarta bjarndýr að nafni Heiða, bráðvitur hrútur að nafni Raggi og blíð hryssa að nafni Dísa.

Þennan sólríka dag, bar blíður andvari fallega tóna um skóginn. Þetta var samstilltur tónn sem sveif um loftið eins og hvísl úr fjarska. Með forvitni fylgdu vinirnir eftir heillandi tónunum sem leiddu þau djúpt inn í skóginn.

Þegar þau héldu lengra inn í skóginn voru þar risavaxin tré og falleg blóm. Sólarljósið skein í gegnum laufblöðin á trjánum og myndaði dulræna ásjón. Þarna var rjóður fullt af hljóðfærum af öllum stærðum og gerðum. Gítarar, hljómborð, saxófónar og önnur hljóðfæri lágu á jörðinni líkt og beðið væri eftir að einhver myndi spila á þau.

Vinirnir horfðu hver á annan, hjörtu þeirra fylltust af undrun. Á augnabliki söfnuðu þau saman hljóðfærunum og komu þeim fyrir í miðju rjóðsins.

Eins og ósýnilegt afl væri að dáleiða vinina tóku þau sitt hvort hljóðfærið og prófuðu að spila á þau. Fínar loppurnar

hans Felix slógu á gítarinn. Mjúkar snertingar Heiðu á hljómborðið mynduðu fallegan samhljóm. Loftið fylltist af fallegum tónum þegar Raggi tók um saxófóninn. Dísá sló taktinn á trommurnar.

Með hverri nótu sem þau spiluðu virtist skógurinn lifna við. Fuglar tóku undir með sínum fallega söng. Þetta var tónlist sem bergmálaði í gegnum trén og vakti athygli skógardýrana nær og fjær.

Þegar tónlistin náði hámarki fundu þau fyrir sterkri tengingu á milli sín, ekki bara við tónlistina heldur líka hvert við annað. Á þessu töfrandi augnabliki áttuðu þau sig á því að þau höfðu stofnað

hljómsveit, töfra hljómsveit með töfra hljóðfærum.

Fyrsta tónlistarævintýrið þeirra var hafið og þau gátu ekki ímyndað sér hvað þau áttu í vændum. Með þessum töfra hljóðfærum hlökkuðu vinirnir til að deila hæfileikum sínum með öðrum.

Felix, Heiða, Raggi og Dísá settu markið hátt, að dreifa gleði og hamingju með tónlist sinni.

Og svo lögðu vinirnir í ferðalag, laglínur þeirra fléttuðust saman við söng náttúrunnar. Saman myndu þau búa til tónlist sem setti bros og hlátur á alla þá sem á þau hlustuðu.

Með hljóðfærin í eftirdragi og hjörtun full af ástríðu fyrir tónlistinni lögðu Felix, Heiða, Raggi og Dísar af stað í ferðalag um skóginn.

Þegar þau héldu áfram ævintýri sínu komu vinirnir að fallegum litlum læk, kristaltært vatn hans glitraði í sólarljósinu. Þau voru dáleidd af kyrrðinni og ákváðu að hvíla sig í smá stund og hlustuðu á róandi lækinn sem myndaði fallega tóna.

Þar sem þau voru að spila á hljóðfærin nálægt lækjarbakkannum kom forvitin íkorna fjölskylda upp úr trjánum.

Örsmáar loppur þeirra slógu í takt við tónlistina sem kom frá læknum. Það var

eins og tungumál tónlistarinnar hefði leitt þau saman.

Felix, Heiða, Raggi og Dísu buðu þeim að taka þátt í ferðalaginu þeirra. Ungu íkornarnir, fullir af ánægju, þáðu boðið.

Með nýju vinunum hélt dýrahljómsveitin áfram ferðalaginu sínu um skóginn. Þau hittu kór fugla sem sátu á trjágreinum, fjaðrirnar fallegar á litinn. Fuglarnir voru heillaðir af tónlistinni sem hljómsveitin skapaði og bættu við sínum eigin tónum sem bergmáluðu í gegnum trjátoppa.

Innblásin af fjölbreytilegum tónum ákvað dýrahljómsveitin að fara dýpra inn í hjarta tónlistar skógarinn. Laglínur

þeirra báru þau að glæsilegu og gömlu eikartré, greinar þess náðu til himins.

Undir tignarlegu trénu rákust þau á gamla uglu. Vinirnir buðu uglunni að slást í hópinn sem og hún gerði og í staðinn kenndi hún þeim leyndarmál sáttarinnar og mikilvægi þess að hlusta hvert á annað.

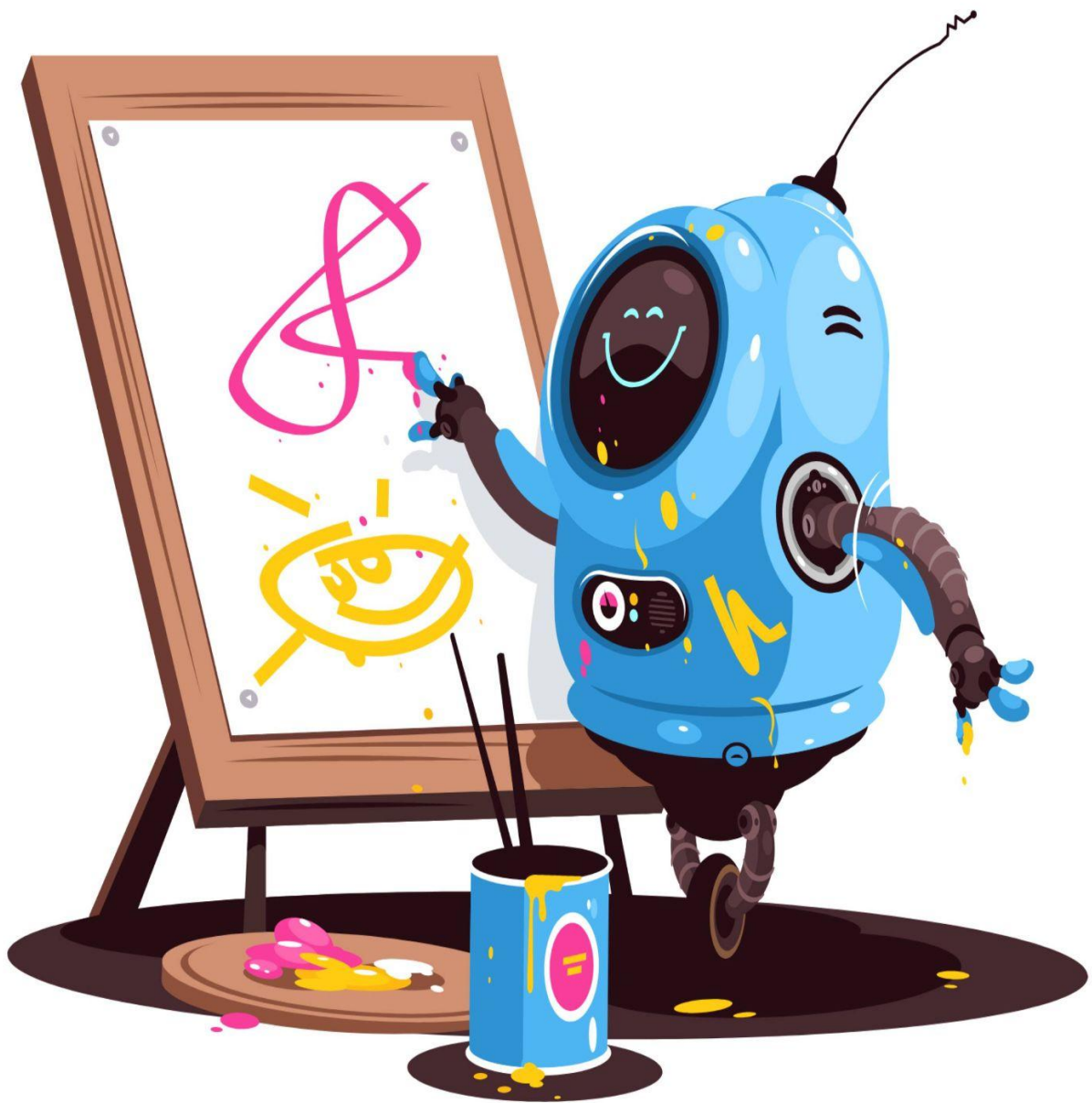
Með þekkingu uglunnar fór tónlist dýra hljómsveitarinnar upp á nýjar hæðir og heillaði skóginn með síbreytilegum laglínunum sínum.

Þegar sólin tók að setjast varpaði hún hlýjum ljóma yfir skóginn. Með hjörtu full af eftirvæntingu héldu Felix, Heiða,

Raggi og Díska áfram tónlistar ferðinni með nýju vinunum sínum. Þau voru staðráðin í að dreifa tónlistinni víða og snerta hjörtu allra sem á hlýddu.

Þegar vinirnir héldu áfram ferðalaginu sínu dýpra inn í tónlistar skóginn, heyrðust laglínur þeirra víða og vöktu mikla athygli hjá skógardýrunum.

Þegar sólin settist að lokum horfðu vinirnir á hvern annan. Þau vissu að ferðalagið þeirra var komið á enda. Þau lögðu snyrtilega töfra hljóðfærin niður á jörðina og föðmuðust. Þau vissu að einn góðan veður dag munu önnur dýr finna þessi töfra hljóðfæri og fara í tónlista ferðalag.

Robbi og málverkið

Í stórborg, staðsett innan um háa skýjakljúfa og blikkandi ljósaskilti, stóð merkilegt vélmenni að nafni Robbi. Ólíkt öðrum vélmönnum sem eru forrituð fyrir ákveðin verkefni en Robbi bjó yfir einstökum eiginleikum, óvenjulegu ímyndunarafli. Forvitni og takmarkalaus orka streymdi í gegnum Robba.

Dag einn þegar Robbi var að skoða yfirgefna geymslu rakst Robbi á málningarsett og kassa fullan af litríkri málningu sem hafði gleymst. Þegar Robbi horfði á litina varð hann forvitinn. Spenntur, dýfði Robbi pensli í málninguna og byrjaði að mála á striga

sem stóð á tréstandi. Það sem eitt sinn var tómur strigi var nú komin með allskyns strik og hringi sem myndaði allskonar form í regnboganslitum.

Fréttir af nýja áhugamáli Robba breiddist um borgina eins og eldur í sinu. Vélmenni jafnt sem menn dáðust að ótrúlegu listaverki Robba. Listasamfélag borgarinnar hyllti Robba sem stórkostlegan listamann og fólk víðsvegar streymdi til að verða vitni að sköpun hans.

Robbi ákvað að halda myndlistarsýningu í hjarta borgarinnar, og sýna málverk hans og bjóða öllum að leyfa

ímyndunaraflinu að blomstra.

Viðburðurinn laðaði að forvitna unga krakka og foreldra þeirra, öll voru þau spennt fyrir að verða vitni af sköpunargáfunnar með eigin augum.

Á sýningunni sýndi Robbi ekki aðeins eigin sköpun heldur hvatti hann gesti til að leggja sitt af mörkum til að skapa eitthvað fallett. Fólk á öllum aldri tók þátt, málaði sínar eigin myndir og skildi eftir list sína á striga. Sýningin varð tákn sameiningar og takmarkalausra ímyndunarafls.

Þótt Robbi hafi verið mjög glaður eftir sýninguna var það ekki án áskorana. Vélmennið fékk efasemda hugsanir

eftir að hafa heyrt gagnrýni frá þeim sem efuðust um áreiðanleika sköpunargáfu hans. Hins vegar uppgötvaði Robbi að sönn sjálfstjáning kemur innan frá og hún þurkaði út allar neikvæðar hugsanir.

Sagan af Robba, hugmyndaríka vélmenninu, dreifðist víða og veitti innblástur í hjörtum margra. Boðskapur Robba um kraft ímyndunaraflsins og sjálfstjáningar bergmálaði um alla borgina og snerti líf vélmenna jafnt sem manna.